

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 28 marca 2019 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie o sygn. akt I C 122/19 z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. przeciwko B. P. o zapłatę:

1. oddalił powództwo,
2. przyznał M. K. kwotę 135 złotych tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków kuratora pozwanej i nakazał jej wypłacenie z zaliczki uiszczonej przez powódkę w dniu 1 marca 2019 r.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na wynik postępowania, a mianowicie:

1. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez nieprzyjęcie przez Sąd I instancji za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych zawartych w pozwie, w sytuacji gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone dla obejścia prawa, nadto znajdują odzwierciedlenie w przedłożonych do pozwu dokumentach dotyczących rozliczeń jakim są zestawienie operacji na rachunku bankowym pozwanej czy raport spłaty zadłużenia,
2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu przez Sąd okoliczności, że powód nie wykazał wysokości roszczenia, w sytuacji gdy powód przedłożył w niniejszym postępowaniu dokumenty zawierające rozliczenia łączącej strony umowy pożyczki – rozliczenie wysokości zadłużenia oraz zestawienie operacji na rachunku bankowym, z których wynikał stan zadłużenia,
3. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich niewłaściwą interpretację i błędne przyjęcie, iż powód nie zdołał udowodnić wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy powód załączył do pozwu dokumentację dotyczącą umowy pożyczki oraz rozliczenie wysokości zadłużenia i zestawienie operacji na rachunku bankowym pozwanej, z których jednoznacznie wynikało w jakiej dacie i w jakiej wysokości powstało zadłużenie.

W konkluzji powyższych zarzutów powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku zaocznego w całości i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem pozwu, a także zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu na obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I instancję zgodnie z żądaniem powoda oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne.

Mając na uwadze, iż niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W ocenie Sadu Okręgowego, nieuzasadnione są stawiane w apelacji zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa procesowego, tj. art. 339 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.

Wbrew przekonaniu powoda wyrażonemu w apelacji, okoliczność, iż pozwana twierdzeniom pozwu nie zaprzeczyła (nie zajmując zresztą w ogóle merytorycznego stanowiska w sprawie) nie oznacza, że w sprawie niniejszej zachodziły przesłanki do uznania, iż fakty przytoczone przez powoda (w zakresie wysokości zobowiązania) uznać należało za przyznane przez pozwaną (art. 230 k.p.c.) tudzież prawdziwe (art. 339 § 2 k.p.c.). Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy strony faktycznej wyroku i zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Sąd Rejonowy wskazał na istnienie tych wątpliwości w uzasadnieniu pisemnym wyroku i stanowisko jego w tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela. W sytuacji procesowej, z jaką mamy do czynienia w aktualnej sprawie, okoliczności przytoczone w pozwie na uzasadnienie dochodzonego roszczenia, wywołują wątpliwości o tak zasadniczym znaczeniu, że nie zwalnia to sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy twierdzenia powodów uzasadniają żądanie pozwu.

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia wniosku, iż powodowi przysługuje względem pozwanego wierzytelność w wysokość dochodzonej w pozwie. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że pozwany winien zapłacić powodowi wskazaną należność w związku z zawartą umową o kartę płatniczą VISA nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Ciężar udowodnienia tej okoliczności spoczywał na powodzie, który z tego twierdzenia wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Skoro powód dochodził spłaty należności z tejże umowy to powinien wykazać przesłanki odpowiedzialności pozwanej. Natomiast z dokumentów załączonych do akt sprawy nie wynika jednoznacznie w jakiej wysokości pozwana posiada wobec niego zadłużenie. Z rozliczenia wysokości zadłużenia na dzień 30 kwietnia 2016 r. pozwana posiadała zadłużenie w wysokości 604,92 zł, z czego kwota 502,52 zł. stanowiła niespłacony kapitał. Z kolei z wezwania do zapłaty z dnia 2 sierpnia 2016 r. wynika, iż pozwana posiada zadłużenie w wysokości 59,62 zł, gdzie kapitał określono na kwotę 30,15 zł. Z ostatecznego wezwania z dnia 4 sierpnia 2016 r. wynika, iż taka zaległość opiewa na kwotę 79,46 zł, przy czym kapitał również wskazano na kwotę 30,15 zł. Natomiast z wystosowanego do pozwanej w dniu 4 października 2016 r. wypowiedzenia umowy wynika, iż posiada ona zadłużenie w łącznej kwocie 108,28 zł., gdzie kapitał zadłużenia wynosi już 50,25 zł. Zatem jak słusznie wskazał sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie nie można przyjąć twierdzeń powoda za prawdziwe, gdyż występuje kilka wątpliwości, które uzasadniają oddalenie powództwa. W tej sytuacji zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. należało uznać za całkowicie chybiony.

Nie może odnieść zamierzonego skutku również zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów. Jak podkreśla się w orzecznictwie i doktrynie procesu cywilnego, normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/99). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.).

Wbrew twierdzeniom apelacji, dokonana przez sąd pierwszej instancji ocena dowodów odpowiadała zasadom ich swobodnej oceny, w szczególności uwzględniając zasady doświadczenia życiowego i wskazania wiedzy i logicznego rozumowania, podlega zatem ochronie art. 233 § 1 k.p.c.. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wiarygodność i moc dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stosownie do przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W sytuacji procesowej, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia, że przysługuje mu wierzytelność względem pozwanej w wysokości określonej przez żądanie pozwu. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału Sąd Rejonowy doszedł do prawidłowej konkluzji, iż skarżąca temu ciężarowi nie sprostała. Powód jak już wskazano wyżej nie przedstawił bowiem żadnego dowodu nie budzącego wątpliwości, iż wskazana w kwota wierzytelności mu przysługuje. Sąd I instancji trafnie wskazał, że skarżący przedłożył dokumenty, z których nie można określić zasadności istnienia po stronie pozwanej obowiązku zapłaty kwoty w wysokości dochodzonej w pozwie. Żaden z przedstawionych dowodów nie pozwala określić, jaka jest aktualna wysokość zobowiązania pozwanej z tytułu pożyczki.

Wskazać należy, iż do zasądzenia roszczenia Sąd musi mieć skonkretyzowane ustalenie należności, gdyż bez tego uwzględnienie powództwa nie jest możliwe, bowiem nie może się wyrok opierać na domysłach czy przypuszczeniach.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.